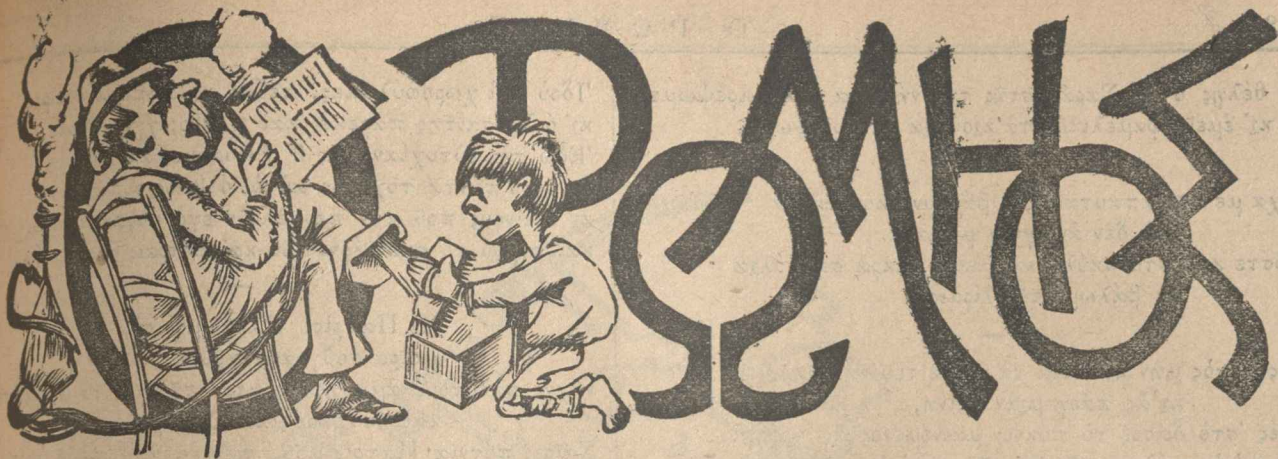

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρευόμεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονδα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'σ'τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαρτίου δεκαέξη,
νέος θησαυρὸς θὰ τρέξη.

Πενήντα κι' ἔξη σὺν ἑπτακόσα
καί πείνα πλούτου βουλιμιῶσα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δικέτος.

Γιὰ θησαυροὺς ἀγκομαχῶ,
κι' ἦχος ὄξυς τρουμπέτας
ξυπνᾷ καὶ πάλι τὴν ἡγῶ
τοῦ δάσους τῆς Κινέτας.

Καὶ βλέπω κόσμον νὰ χυμᾷ
πεζὸ καὶ καβαλάρη...
πάρε μαζί καὶ ταρχαῖ
καὶ κόκκινο χαβιάρι,

κι' ἂν βοηθῇ ἡ τύχη μας κανένα κιούπι νάβρω,
παραίτησε τὸ κόκκινο καὶ ρίζου μὲς 'στὸ μαῦρο,
κι' ἂν εὕρω κι' ἄλλο δεύτερο τάφινω χάρισμά σου...
πήγαينه τώρα, Περικλῆ, κι' ἀμέσως εἰσιμάσου.

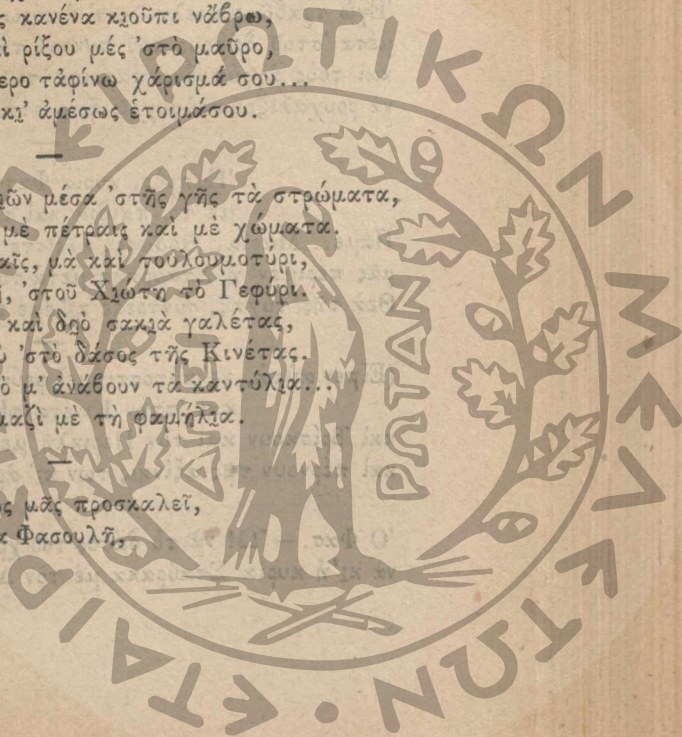
'Ακούω κτύπους σκεπαρτιῶν μέσα 'στῆς γῆς τὰ στρώματα,
καὶ γύρω γίνονται βουνὰ μὲ πέτρας καὶ μὲ χώματα.
Πάρε καὶ κάμποσαις ἐλθαῖς, μὰ καὶ τοῦλομοτύρι,
κι' ὀρεβουὰρ, βρέ Περικλῆ, 'στοῦ Χιώτη τὸ Γεφύρι.
Μὰ πάρε γιὰ καλὸ κακὸ καὶ ὀρὸ σακιά γαλέτας,
κι' ὀρεβουὰρ μετ' οὐ πολὺ 'στὸ δάσος τῆς Κινέτας.
Γι' αὐτὸν τὸν νέο θησαυρὸ μ' ἀνάβουν τὰ καντύλια...
περίμενέ με κι' ἔρχομαι μαζί με τὴ φαμίλια.

Ὁ θησαυρὸς μας προσκαλεῖ,
σῆχω, κυρία Φασουλῆ,

4.- Αἰώνων ἀναπαραδῶ
μᾶς ἔγινε κουνούπι,
κι' ἂς πᾶμε τώρα, βρέ παιδιὰ,
γιὰ νάβρωμε τὸ κιούπι.

Ἴθι μετὰ τῆς Σταύρακας,
θησαυροφάγον γένος,
νὰ πιάσωμε τὸν λαύρακα,
ποῦναι 'στὴ γῇ κρυμμένος.

Δὲν εἶναι τοῦτα χωράτ'...
πάρε καὶ κρύα φαγητὰ,
κι' ἂς τρῶμε καὶ χαρούπια
ὥς νὰ βρεθοῦν τὰ κιούπια.

κι' ἂν θέλῃς 'στῆς Σαρακοστῆς τὴν νήστευα ν' ἀποκρέψωμε
πᾶμε κι' ἐμεῖς φαμελικῶς τὰ κιοῦπια νὰ γυρέψωμε.

Μονάχα μὲ τῆς ἀπαυταῖς δὲν βιάφουνε κουκούλια
καὶ δὲν ἀνοίγουν μοίραις...
φορτώστε καὶ 'στὸ σκῦλο μὰς μικρὰ μικρὰ σκαούλια
νὰ βάλωμε τῆς λίραις.

Κανεῖς ἀργὸς μὴν κάθεται τὰ νύχια του νὰ ζύνη,
κι' ἂς πάρῃ μὴν ἀξίνη,
καὶ μὲς 'στὸ δάσος τὸ πυκνὸν μαινόμενος ἄς τρέξῃ...
πάρτε κι' ὁμπρὲλας τῆς βροχῆς γιὰτὶ 'μπορεῖ νὰ βρέξῃ.

Ἄς πάθωμε γιὰ θησαυροὺς πολὺ παραξυσμὸ,
κι' ὅρσε μὲς 'στὸν περίφημο Προῦπολογισμό.
Ἄς βγάλῃ καὶ περισσεύμα κι' ἑλλειμμα κι' ὅ,τι θέλει,
πεντάρα μὴ σὰς μέλῃ.

Νῶναι καλὰ, μωρὲ παιδιὰ, τὰ κιοῦπια τὰ χωμένα,
κι' ὅρσε 'στὰ περισσεύματα τρεῖς μούντζαις κι' ἀπὸ 'μὲν.

Ἐδῶ μὲ 'λίγο σκάψιμο 'μποροῦμε νὰ πλουτίσωμε
καὶ πᾶμε 'στὴν Ἀμερική τὴν τύχη νὰ ζητήσωμε,
μέσα σ' αὐτὰ τὰ πάτρια τῶν θησαυρῶν ἐδάφη
βαθεῖα κρυμμένο 'βρίσκεται τοῦ κόσμου τὸ χρυσάφι.
Ἐδῶ 'μπροστὰ μὰς ἔχομε τοῦ πλούτου τὴν Ἀλάσκα,
κι' ἐμεῖς ἐστραβώθηκαμε... φτοῦ! καὶ κακὴ μὰς φάσκα.

Ὁ χρυσορράας ποταμὸς ὑπὸ τὴν γῆν νὰ ρέῃ
καὶ τὰ μαλλιά σου νὰ τραβᾷ γιὰ τὸν Ρωμῶν τὰ χροῖα,
νὰ ρέβονται σὺν τὸν Ἡσὺ φακαῖς καὶ ταρχμάδει,
καὶ κατ' ἀνάγκην νηστευτῆς
νυχθημερὶν νὰ συζητῇς
μὲ τί λεπτὰ θὰ κάνωμε στρατεύματα κι' ἀρμάδες.

Σὰν μάτια γάτας μὲς 'στὴ γῆ ν' ἀστράφτουν ἢ στερλίνας
καὶ σὺ 'στοὺς δρόμους νὰ κλωτᾷς ἀλόγων καθελκίνιας.
Ἐξω, μπακίριαις πρόστυχαις, νικέλινα χρυσοῦσκα...
δὲν θὰ πηγαῖναι 'στὴ Βουλὴ νὰ βλέπω τὸν Πλατούτσα
τὴν ἀπαρτία νὰ μετρᾷ... φτοῦ καὶ 'στὰ Παρλαμέντα,
ποῦ κάθονται καὶ ξενυκοῦν μὲ κουτουροῦ κουδέντα.

Ἐγὼ τραβῶ φαμελικῶς ν' ἀνεύρω θησαυροὺς
μέσα 'στοῦ δάσους τοῦ πυκνοῦ τὰ χρυσοφόρα στρώματα,
καὶ τοὺς ἀγρόπνους παραιτῶ τοῦ κράτους μὰς φρουροὺς
νὰ ρουχαλίζουσιν εὐτυχεῖς ἕως 'στὰ ξημερώματα.

Ἐμπρός, κυρία Φασουλῆ,
μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί.
Πᾶμε... Μαρίκα, κλείστε καλὰ τὸ σπῆτι...
μὰς περιμέν' ἡ Σταύρακα μετὰ τοῦ Χρυσάιτη...
Θεὰ τῆς τύχης, σύντρεξε κι' ἐμὲ τὸν φαμελίτη.

(Εἶπεν αὐτὰ, κι' αὐτοστιγμὴ φεύγει τὸ καραβάνι
καὶ 'στὴν Κινέτα φθάνει,
καὶ 'βρίσκουν καὶ τὸν Περικλῆ μὲ μούτσουνα γιὰ κλάψιμο,
καὶ πέρνουν τῆς ἀξινίας τῶν κι' ἀρχίζουσιν τὸ σκάψιμο.)

Ὁ Φασ. — ὦ! νὰ τὸ δάσος τοῦ χρυσοῦ, μὰ νὰ καὶ τὸ βουνό,
νὰ κι' ἡ κυρία Σταύρακα μὲ τὸν Δαμασκηνό.

Ἴδου καὶ χωροφύλακες, πεζῶν κι' ἐφίππων πείρα,
κι' ὁ Χρυσάιτης πάρεκε καὶ πλῆθος χρυσοῦσκα.
Ἐδῶ τὴν εὐτυχίαν μὰς θ' ἀνεύρωμεν ἀκόποι...
ὥς τόσο πάντα τυχερὸς αὐτὸς ὁ θεὸς τόποι,
κι' ἐκείνους ποῦ τὸν πέργελουν ἐγὼ τοὺς ταλαιπώρους,
καὶ πέρνω τὸ σκεπάρνι μου καὶ πέτρας σκαπαρῶ.

ὦ Πατρίς, Ἑλλάς μου σὺ,
μοῖρα σου γράψε χρυσῇ
νῆχης πλούτους ἀμυθήτους μὲς 'στῆς γῆς τὰ μαῖρα
καὶ μουφλούζικα Κουδέρνα.
Χαῖρε, πότνια Πατρίς μου, ποῦχεῖς ἀπὸ 'πάνω φέικα
κι' ἀπὸ κάτω κρύβεις λίραις.

Ἐμπρός, παιδιὰ μου, σκάβετε
καὶ θησαυροὺς ξεύδατε,
καὶ μόνον ἐν ἀνασκαφῇ κι' ἰδρωτὶ τοῦ προσώπου μὰς
θὰ 'βροῦμε τὴν ἀνταμοιβὴν τοῦ μόχθου καὶ τοῦ κόπου.

Πρῶτα θὰ 'βροῦμ' ἓνα σταμνί, κι' ἂν σκάψωμε βαθύτερα
θὰ 'βροῦμε κι' ἄλλα δροῦσταμνὶ τοῦ πρώτου μεγάλου.
Ἴδου τὸ πρῶτο!... τί χαρὰ!... μὰ τί σταμνὶ θησαυροῦ!
μ' αὐτὸ θὰ πέρνωμε νερό μὲς ἀπὸ τὸ θριάσιο.

Ὁ Περ. — Τώρα 'κτάλαζε κι' ἐγὼ τοῦ θησαυροῦ τὴν
κυττάζετ' ἓνα πέταλο κι' ἓνα καρφὶ τοῦ 'βροῦκα.

Ὁ Φασ. — Μὴ νὰ δώσῃς 'στὸ καρφὶ κι' ἄλλη μὴ 'στὸ πέταλο
καὶ ξανάσκαψε βαθεῖα μὴπως εὑρῇς μέταλλο.

Ἡ Φ. — Γὰρ δώστε μου, παρκακλῶ, καμμιὰ μεγάλη τσιμὴ
Ὁ Π. — Νὰ δύο παλαιοτάτους καὶ μὴ παλαιοτάτους.
Ὁ Φ. — Αὐτὸ βεβαίως εἶναι δὲν φαίνεται τυχαῖον,
θᾶναι μεγάλα λείψανα Σταυρακετῶν ἀρχαίων.

Ὁ Π. — Ἴδου καὶ κόκκαλα μικρὰ σὰν κόττας καὶ σὰν γῆρας
Ὁ Φ. — Δὲς τὰ τοῦ Γκιούλ, βρέ Περικλῆ, ποῦ 'φύρανε...

Ὁ Π. — Μὰ πῶς 'βρεθήκανε κι' αὐτὰ μέσα 'στὸ δάσος τῶν
Ὁ Φ. — Ἴσως κανέν' ἀπόσπασμα νὰ 'πέρασε, βρέ χαῖμα.
Ὁ Π. — Βλέπω δροῦ ξύλινα σπαθὶὰ μὲς 'στοὺς πετρώδεις...

Ὁ Φ. — Πάρτε γιὰ νὰ τὰ δώσωμε 'στοὺς νέους μοναχάρηδες.
Ἡ Φ. — Κᾶτι μυρίζει τὸ σκυλί...

Ὁ Φ. — Τί λές; ριγῶ καὶ φρίττω.
Ὁ Π. — Εἶν' ἓνα βρωμοκάντα... ποῖος ξέρει τίνος ἦτο.
Γιὰ κύτταξέ το, Φασουλῆ... δὲν ἔχει διόλου γράμματα.

Ὁ Φ. — Περίεργο πῶς 'βρίσκομε τόσα σπουδαῖα πράγματα.
Ὁ Π. — Κρίμα ποῦ δὲν ὀρίζεται χάριν τῆς ἱστορίας
ὁ χρόνος τῆς κατασκευῆς μετὰ λεπτομερείας.

Ὁ Φ. — Ἀλλοίμονο, βρέ Περικλῆ... τὰ κλέβει καὶ τὰ ληστεῖ
δὲν μὰς ἀφίνουν τίποτα παρὰ κατρουλοκάντα.

Ἡ Φ. — Ἀπέκαμα, κουράστηκα, καὶ ρίχνω τὸ ταπί.
Ὁ Φ. — Ἀμ' ἔτσι δὲν θὰ κάνωμε κηθόλου προκοπή.

Σὰν τὴν κυρίαν Σταύρακα φανοῦ καὶ σὺ γένναζα
κι' ἀνάσκαπτε κι' ἐδῶ κι' ἄλλου,
κοπιάζε κι' ἐπιμελοῦ
ἐφόσον εἶσαι νέος.

Στὸ δάσος τὸ πυκνόφυτον, καθὼς πολλοὶ γνωρίζουν,
βεβαίως κρύβεται χρυσός...
μὴν ἀποκάμετε ποσῶς,

καὶ μᾶθετε πῶς τὸν γαρφὶ 'στὸ τέλος τὸν ξουρίζουν.
Σὰς βεδιῶ πῶς 'γρήγορα σὲ πλούτη θὰ τρυφώσωμε,
τὸν γαῖδαρο τὸν 'φάγαμε καὶ τὴν οὐρὰ θ' ἀφήσωμε;

Ἄς μὴ μὰς λείψῃ δράσεως καὶ ζῆλον προθυμίας,
σκάψτε γὰρ νὰ πλουτίσωμε τοῦ Στόλου τὰ Τραπεζα,
νὰ λείψουν ἔρανοι δαρχμῆς κι' ἀστεῖαι προσφοραὶ
καὶ παραστάσεις καὶ χοροὶ καὶ τέλλα τὰ συνήθη,
καὶ μοῖραι τοὺς Ὀκεανούς νὰ πλεύσουν τρομερὰ,
νᾶναι ροδέρ' ἀδίκησιν 'στῶν ἀστειῶν τὰ πλήθη.

Σκάψτε τῆς γῆς τὰ σπῆτικα μὲ θησαυρομανία
νὰ στείλωμε Σταυρακετῶν μὲς 'στὴ Μακεδονία,
σκάψτε νὰ κάνωμε στρατοὺς νὰ πάρωμε τὴν Πόλιν,
νὰ δώσωμε τὴ Βασιλικὴ νὰ βάζῃ τὸ φακάλι,
νὰ δώσωμε τὸν ἔκκερ, τὴ ξένο τὸ ταμπούρι,
ποῦ μὲ τὸν χρυσοπύλεμα μὰς ἦλθε ἀελεποῦρι.

Ροδίζει 'στὴν Ἀνατολή, 'στὴν Πίνδον ξημερώνει,
σκάψτε γὰρ νὰ πλουτίσωμε

καὶ ἀγάλματα νὰ στήσωμε
καὶ 'στὸν Παλαιολόγο μὰς καὶ 'στὸν Κολοκωτῶνη.

Μέσα σὲ τούτη τὴ μερίαν
βλέπω τὸν γέρο τοῦ Μωρῆ.
ποῦ γελᾷ μὰς εὐλογεῖ, παιδιὰ μου φωναῖα...
σκάψτε γὰρ νὰ τοῦ βάλωμε καὶ περιεσφαλῆ.

Σκάψτε καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, μὲ ζῆλον πατριώτου,
νὰ γίνῃ κι' ἄλλος ἀνδρὶς καλλίτερος τοῦ πρώτου.
'στὸν ἄλλο γέρο τοῦ Μωρῆ, ποῦ μὲ τὴν ρεδινάδα
γιὰ τοὺς θεσμούς ἀμύνεται καὶ γιὰ τὰ καθεστῶτα.

Σκάψτε, σκαψτάδες εὐγενεῖς, τὸ χῶμα τὸ πατρῶον
τοῦ ἄνδρος ἀνιδρώσωμε τῶν τῶν ἡρώων.
Μὲς 'στὴν Κινέτα σκάβετε, 'στῆς Ἑλατινῆς κι' ἄλλου,
νὰ γίνωμε κι' ἐμεῖς ἀφῶς τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,
σκάψτε γὰρ νὰ ξαπλώσωμε κι' ἐμεῖς 'στὸν καναπέδες,
σκάψτε νὰ δίνωμε χοροὺς μὲ δυνάστες ταυπέδες,

και πάντα να συντρέχουμε την τότε δυστυχία
με μπάλους φιλανθρωπικούς, παζάρια και λαχειά.

Σκάφτε να γίνη πάταγος πανευρωπαϊκός,
σκάφτε για να πηγαίνουμε κι' εμείς φαμελικώς
εις την Ζάν-Αδιγκ, την Ρεζάν, και καθεμιά κοκκώνα,
που πάθος έχει μέσα της νάλλοι και μέσ' στην πόλι μας,
να πάρη πέτραις μερικαίς από τον Παρθενώνα
κι' είκοσιπέντε μετρηταίς από το πορτοφόλι μας.
Σκάφτε για να μη χάσκουμε στα λούσα και στα πλούτη των
και μόνο να καρφώνουμε το κιάλι μας στο μπουτι των.

Εκείν' ή δίψα του χρυσού τον κάθε νοῦ πλανᾷ
και κάνει και τον φρόνιμο να πέρνη τα βουνά,
ή διψ' αυτή των θησαυρῶν, όπου ποτέ δεν σβύνει,
ἀναψε λαύρα 'στους Ρωμηούς και δυνατό γιαγκίνι,
αυτή μας ἔκανε στενὸ να βρίσκουμε το σπῆτι μας
κι' ἔρχεται με την κνίσσα της και γαργαλᾷ τὴ μύτη μας.

Ο Π. — Πάψε να λές, βρέ Φασουλῆ, και βρήκα μία πλάκα
με κάτι γράμματα στρυφνά...

Ο Φ. — Για δός μου την, βρέ βλάκα.
Φαίνεται πλάξ προφητική με γράμματα που φρίττεις...
βεβαίως κάποιος τάγραψε μετά Χριστόν προφήτης.

Ο Π. — Για 'πές μου, βρέ ζωντόβολο, 'μπορείς να τα διαβά-
[σης;

Ο Φ. — Άκου τί λέν, και πρόσεχε μιὰ λέξι να μη χάσης.

Τότε, που χρυσοκάνθαροι και θησαυρομανείς
μέσ' στο καψο-Ρωμαίικο χρυσάφι θα σκορποῦνε,
ὁ Ντεληγιάννης ἔξαφνα με τοὺς ἐπιφανείς
'στοῦ Καραπάνου τοῦ 'ψηλοῦ θα πᾶνε να τὰ 'ποῦνε,
κι' ἀφοῦ πολλὰ για τοὺς θεσμούς συνομιλήσουν πρῶτα
θα πάρουνε τὸ τσάκι των και θα βουτοῦν πισκότα.

Με τὸν μουγγὸ θα πάθουνε μεγάλη στενοχώρια
και θα χουνε τρεχάματα και τόσα σύρε κι' ἔλα,
κι' ὕστερα θα καλλώσουνε και θα πηγαίνουν χώρια
ή σκούφιας, ή ρεπούμπλικας, και τὰ 'ψηλά καπέλα.
Και τότε θα λαλήσουνε τοῦ Μάρτη τὰ πουλιά,
που 'στῆς Βουλῆς τὴν ὁροφὴ θα κτίσουνε φωλιά.
Πατέρες ζανατρέξετε 'στὰ νέα τὰ νυκτέρια,
τροχίσετε τῆς γλώσσας σας κι' ἔλατε και 'στὰ χέρια.
Πατέρες φιλοπάτριδες, τοῦ κράτους πατερά,
σᾶς καρτερεῖ τῶν ἀριθμῶν κουβέντα σοδρά.
Πάρτε μαγκούρα δυνατή, και με ψυχῆς βρασμὸ
πηγαίνετε ν' ἀκούσετε Προῦπολογισμό,
και σὰν ἀρχίσουν νούμερα κι' ἀτέλειωτα μετρήματα,
που φέρουν χασμουρήματα,
ὀλίγον ὕπνον πάρτε κι' ἀμέσως σηκωθῆτε,
και πάλι δίπλα πάρτε το και ζανακοιμηθῆτε.

Τότε πατέρες ἄγρυπνοι θα κάνουν νάνα νάνα,
και δίπλα των με φουσέρ θα στέκ' ή δόλια μάννα,
μήπως ή μυίγας τῆς Βουλῆς ζυπνήσουν και πετάξουν
'στὰ μοῦτρα τὰ σεβάσμια,
που θα κοιμῶντ' ἐράσμια,
και με τοὺς κρότους τῶν πτερῶν τοὺς ὕπνους των ταραξουν.
Τότε πολλοὶ θα τυλιχθῶν μες 'στὰ βαρεὰ παλτά των,
θα βγαίνουν κεφαλῶν καπνοὶ

κι' ὅλο τὸ γένος θ' ἄγρυπνῇ
με τὰ ρουχαλιτὰ των.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐπέδειξε τὴν πλάκα 'στους φιλάτους
κι' αὐτοστιγμὴ τηλεγραφεῖ πρὸς τὰς Ἀρχὰς τοῦ κράτους.)

Σκάπτουμεν ὅλοι χαίροντες και πλήρεις εὐεξίας,
κι' ἂν δὲν βρεθῆκαν χρήματα,
πλὴν ἔχομεν εὐρήματα
ἱστορικῆς ἀξίας.

Τσαρούχια, στάμναις, κόκκαλα, και δρὸ παλὰ κανάτι,
σὰν τῶν Κυθήρων τὸν Ἑρμῆ σπασμένα σε κομμάτια,
κι' ἀνάγκη να σταλοῦν κι' αὐτὰ 'στὴ Βιέννα, 'στο Παρίσι,
κᾶν εἰς τὸν Στόρν, κᾶν 'στὸν Ἀντρέ, για να τὰ συγκολλήσῃ.

Ὅλους μᾶς παραμέθυσε τῶν θησαυρῶν ή μέθη,
ἐν τούτοις μέχρι σήμερον τὸ κιοῦπι δὲν εὐρέθη,
πλὴν ἀντ' ἐκείνου μιὰ πλάξ ἑσχάτως ἀνεσκάφη,
που προφητείας γράφει,
και προμαντεύει τῆς Βουλῆς τὰ τωρινὰ νυκτέρια
και λέει για τοὺς Βουλευτὰς πῶς θ' ἄλλθουνε 'στὰ χέρια.

Ἐλπίδας ὅλοι τρέφομεν για θησαυροὺς μεγάλας
κι' ἔχομε δρὸ 'μερόνυκτα να κλείσωμε τὸ μάτι...
μὰ στείλετε τὸν Ἐφορον και τὰς ἀρχὰς τὰς ἄλλας,
γιατί και τρίτο φαίνεται πῶς θα βρεθῇ κανάτι.
Αὐτὰ και μένω... Φασουλῆς, σκαφτιᾶς τοῦ θησαυροῦ
τῆς Ἀσπασίας Σταύρακα, κι' ἱππότης τοῦ Σταυροῦ.

Ἐγινε μιὰ χαρὰ
κι' ἡ Λαχαναγορά.

Κι' ἐλάλησε 'στὸν Δήμαρχο τρανὴ φωνὴ τοῦ Δήμου:
ζήτω λοιπὸν, Μερκούραρε, γειά σου, καλὸ παιδί μου,
που πνεῦμα φύσηξες ζωῆς 'στὰ σάπια σωθικά μου
κι' ἕνα παλᾷτι μοῦκτισες για τὰ λαχανικά μου,
που θα σκεπάζονται σ' αὐτὸ τῶν κηπουρῶν τάσκερια
χειμῶνες καλοκαίρια.

Γι' αὐτὸ χορὸ τρικούβεργο κι' ἐγὼ μαζί σου πιάνω
κι' ἰσόδιό μου Δήμαρχο σκοπεῖω να σε κάνω.

Και καμπόδαίς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἄν ταπεινοῦ χρηματισμοῦ μᾶς διατρέχουν χρόνοι
μη λυπηθῆτε χρήματα για τὸν Κολοκοτρώνη.
Μες 'στὰς ἰοστεφάνους μας ἂς βρῇ κι' αὐτὸς κονάκι
κι' ἂς στήσωμεν περίλαμπρον τὸν μέγαν Τουρκοφάγον...
τὰς προσφορὰς σας στείλετε 'στὸν κύριον Μανιάκη,
τὸν Ἀντισταγγελεύοντα 'στὸν Ἀρειὸν τὸν Πάγον.

Τῶν Κυριῶν τὸ φύλλον, τὸ πλῆρες εὐρωστίας,
ἑώρτασεν ἀγῶνα δεκαπενταετίας,
κι' ἐκεῖ χρυσῆς σαμπάνιας πολὺς ἀφρὸς ἐχύθη,
κι' ἤπιε με τὰ φουστάνια
κι' ὁ Φασουλῆς σαμπάνια
και χιλιετηρίδα πρὸς τὴν Παρρὴν εὐχῆθη.